

ἐντὸς αὐτοῦ ἀναπαυσάμενος συννόει μᾶλλον τῇ προσβολῇ
 συνείς, συνορῶν δὲ τὸ μέγα αὐτοῦ τοῖς μετ' αὐτὸ δι' αὐτὸ
 35 οὖσιν.

11. "Ἐπι δὲ καὶ ὧδε· ἐπεὶ γὰρ ὁ νοῦς ἐστὶν ὄψις τις καὶ
 ὄψις ὀρώσα, δύναμις ἔσται εἰς ἐνέργειαν ἐλθοῦσα. ἔσται
 τοίνυν τὸ μὲν ὕλη, τὸ δὲ εἶδος αὐτοῦ—οἶον καὶ ἢ κατ'
 ἐνέργειαν ὄρασις—ὕλη δὲ ἐν νοητοῖς· ἐπεὶ καὶ ἢ ὄρασις ἢ
 5 κατ' ἐνέργειαν διττὸν ἔχει· πρὶν γοῦν ἰδεῖν ἦν ἓν. τὸ οὖν
 ἓν δύο γέγονε καὶ τὰ δύο ἓν. τῇ μὲν οὖν ὀράσει ἢ
 πλήρωσις παρὰ τοῦ αἰσθητοῦ καὶ ἢ οἶον τελείωσις, τῇ δὲ
 τοῦ νοῦ ὄψει τὸ ἀγαθὸν τὸ πληροῦν. εἰ γὰρ αὐτὸς τὸ
 ἀγαθόν, τί ἔδει ὀρᾶν ἢ ἐνεργεῖν ὅλως; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα
 10 περὶ τὸ ἀγαθὸν καὶ διὰ τὸ ἀγαθὸν ἔχει τὴν ἐνέργειαν, τὸ
 δὲ ἀγαθὸν οὐδενὸς δεῖται· διὸ οὐδέν ἐστιν αὐτῷ ἢ αὐτό.
 φθεγξάμενος οὖν "τὸ ἀγαθόν" μηδὲν ἔτι προσνόει· εἰ γὰρ
 τι προσθῆς, ὧ προσέθηκας ὀτιοῦν, ἐνδεὲς ποιήσεις· διὸ
 οὐδὲ τὸ νοεῖν, ἵνα μὴ καὶ ἄλλο, καὶ ποιήσης δύο, νοῦν καὶ
 15 ἀγαθόν. ὁ μὲν γὰρ νοῦς τοῦ ἀγαθοῦ, τὸ δ' ἀγαθὸν οὐ
 δεῖται ἐκείνου· ὅθεν καὶ τυγχάνων τοῦ ἀγαθοῦ ἀγαθοειδὲς
 γίνεται καὶ τελειοῦται παρὰ τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ μὲν εἶδους
 τοῦ ἐπ' αὐτῷ παρὰ τοῦ ἀγαθοῦ ἤκοντος ἀγαθοειδῆ
 ποιοῦντος. οἶον δὲ ἐνορᾶται ἐπ' αὐτῷ ἵχνος τοῦ ἀγαθοῦ,
 20 τοιοῦτον τὸ ἀρχέτυπον ἐννοεῖν προσήκει τὸ ἀληθινὸν ἐκεί-
 νου ἐνθυμηθέντα ἐκ τοῦ ἐπὶ τῷ νῷ ἐπιθέοντος ἵχνους.
 τὸ μὲν οὖν ἐπ' αὐτοῦ ἵχνος αὐτοῦ τῷ νῷ ὀρώντι ἔδωκεν
 ἔχειν· ὥστε ἐν μὲν τῷ νῷ ἢ ἔφεσις καὶ ἐφιέμενος αἰεὶ καὶ